

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 627/10-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Lidije Grubić Radaković, kao predsjednice vijeća, te Hajrije Novoselec i dr. sc. Zdenka Konjića, kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Zdravka Stojanovića, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. I. K. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama opt. I. K., opt. D. V. i državnog odvjetnika protiv presude Županijskog suda u Sisku br. K-49/09 od 12. svibnja 2010., u sjednici održanoj 12. listopada 2010. u nazočnosti branitelja opt. I. K., B. H., odvjetnika iz Z. i zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Petar Pulišelić,

presudio je:

Odbijaju se žalbe opt. I. K., opt. D. V. i državnog odvjetnika kao neosnovane i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Sisku broj K-49/09 od 12. svibnja 2010., opt. I. K. i opt. D. V. proglašeni su krivima zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, za koje djelo su osuđeni na kazna zatvora u trajanju od sedam godina svaki. Na temelju čl. 63. st. 1. KZ u izrečenu kaznu zatvora uračunato im je vrijeme provedeno u pritvoru i to opt. I. K. od 30. rujna 2009. pa nadalje, a opt. D. V. od 2. listopada 2009. pa nadalje.

Temeljem odredbe čl. 122. st. 1. u vezi s čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine” broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06 – u daljnjem tekstu: ZKP), optuženici su dužni naknaditi troškove kaznenog postupka u iznosu od 3.515,00 kuna, te platiti paušalni iznos od 1.000,00 kuna svaki.

Protiv ove presude žali se državni odvjetnik zbog odluke o kazni i predlaže da se pobijana presuda preinači na način da se optuženicima izreknu strože kazne zatvora.

Protiv te presude žalbu je podnio opt. I. K. putem branitelja B. H., odvjetnika iz Z., zbog bitne povrede kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kaznenoj sankciji, te predlaže da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjenim vijećem.

U žalbi je, sukladno odredbi čl. 374. ZKP, zatraženo da se branitelj optuženika izvijesti o sjednici vijeća, što je i učinjeno, tako da je na sjednici vijeća suda drugog stupnja bio nazočan branitelj B. H.

Žalbu je podnio i opt. D. V. putem braniteljice S. J.-B., odvjetnica iz S. zbog bitne povrede kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kaznenoj sankciji, te predlaže da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda preinači na način da se on oslobodi krivnje odnosno da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Opt. I. K., putem branitelja, podnio je i odgovor na žalbu državnog odvjetnika s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmina Dolmagić, nakon razgledavanja spisa na temelju čl. 373. st. 1. ZKP, u podnesku od 16. srpnja 2010., broj KŽ-DO-1267/10, izrazila je mišljenje da su žalbe optuženika neosnovane i da ih, kao takve, treba odbiti, dok žalbu državnog odvjetnika treba prihvatiti, a pri takvom mišljenju ostao je i zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Petar Pulišelić, koji je bio prisutan na sjednici vijeća.

Žalbe optuženika i državnog odvjetnika nisu osnovane.

Na žalbu opt. I. K. izjavljenu iz svih žalbenih osnova osim odluke o kaznenoj sankciji

Nije osnovan navod u žalbi opt. I. K. da se pobijana presuda temelji na nezakonitom dokazu zbog toga što je prvostupanjski sud odbio njegov zahtjev za izdvajanjem iz spisa Zapisnika o obdukciji koji je sačinjen od strane vještaka dr. S. K. ... godine i Zapisnika o uviđaju PU Sisačko-moslavačke br. 511-10-03-K od ... godine, čime bi počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP.

Prije svega treba reći da se ni jedan od navedenih zapisnika ne može smatrati nezakonitim dokazom u smislu odredbe čl. 9. st. 2. ZKP, jer nisu pribavljeni kršenjem Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom zajamčenih prava obrane, prava na dostojanstvo, ugled i čast, te prava na nepovredivost osobnog i obiteljskog života, niti su pribavljeni povredom odredaba kaznenog postupka i koji su izričito predviđeni Zakonom o kaznenom postupku, niti se radi o dokazima za koje se saznalo iz nezakonitih dokaza. Prema tome, ako se ne radi o dokazima koji bi bili pribavljeni na nezakonit način, sud prvog stupnja temeljeći svoju odluku i na tim dokazima, nije počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP.

Kada je riječ o prigovorima žalitelja na spomenute zapisnike može se govoriti samo o vjerodostojnosti njihovog sadržaja, dakle o njihovoj dokaznoj vrijednosti, koju utvrđuje prvostupanjski sud po načelu slobodne ocjene dokaza. Stoga je ovaj sud, kao sud drugog stupnja, razmotrio izneseni žalbeni navod u kontekstu ispravnosti utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi.

Zapisnik o obdukciji sačinjen od strane vještaka dr. S. K. ne može se smatrati „prepravljenim dokumentom“ zbog toga što je na njemu naknadno rukom u desnom gornjem uglu i pisačim strojem ispod uvodnog teksta napisano ime i prezime oštećenika i njegova adresa prebivališta, kada se ima u vidu iskaz vještaka dr. S. K. danog na glavnoj raspravi. Naime, saslušan na tu okolnost vještak je naveo kako se radilo o obdukciji mrtvog tijela tada nepoznate osobe zbog čega je Zapisnik o obdukciji dostavio istražnom sucu bez podataka o identitetu pokojnog, a navedeni podaci su upisani kasnije nakon primljenih podataka od strane djelatnika policije o identitetu osobe. Vjerodostojnost zapisnika u kojem je vještak, upravo zbog toga što se radilo o nepoznatoj osobi, detaljno opisao izgled mrtve osobe uključujući i način na koji je bio odjeven, kao i tetovirano žensko poprsje na unutrašnjoj strani lijeve podlaktice i kirurški ožiljak dužine 8 cm iznad desne prepone, potvrdila je i supruga pokojnika B. I. kada je izjavila kako je njezin suprug S. I. imao ožiljak od operacije slijepog crijeva, dok je na jednoj podlaktici imao tetoviran lik, t.j. glavu djevojke.

Također se ne može smatrati nezakonitim dokazom Zapisnik o uviđaju PU Sisačkomoslavačke br. 511-10-03-K od ... godine zbog toga što u Zapisniku stoji da su uviđaj poduzele ovlaštene službene osobe J. M. i H. T., premda je T. H., saslušan kao svjedok, iskazao kako je, povodom dojave o pronalasku mrtvog tijela, zajedno s istražnim sucem došao do kruga privremene vojarnje „O.“ u G., ali da nisu mogli ući jer ih pripadnici Z. nisu pustili, nakon čega su se vratili u S.

Naime, Zapisnik je sačinio i potpisao operativni djelatnik za očevide M. J., koji je, prilikom davanja iskaza u svojstvu svjedoka, potvrdio sve navode iz Zapisnika uključujući i podatak da je smrt nepoznate muške osobe koja se nalazila u zadnjem vojničkom šatoru konstatala dr. M. S. iz M. centra S., kao i da je lice mjesta fotografirano, a leš prevezen u Prosekturu Opće bolnice u S. U odnosu na osobu koja je bila zajedno s njime u pratnji prilikom očevida iskazao je da ga je pratio kriminalistički tehničar, ali da se ne sjeća je li to bio T. H.

Prema tome, kada se ima u vidu da je Zapisnik o uviđaju napisan ..., dakle dvadeset i jedan dan nakon izvršenog očevida, zbog toga što je, kako je objasnio svjedok M. J., dana 7. rujna 1991. godine imao pet očevida, kao i zbog toga što nije odmah raspolagao svim potrebnim podacima, postojala je mogućnost da u Zapisnik pogrešno upiše ime kriminalističkog tehničara koji ga je pratio na očevidu, kao što je i moguće da je svjedok T. H., zbog protoka vremena zaboravio sam događaj. Pri tome treba ukazati na svjedočenje policajca D. L., koji je sudjelovao u očevidu i opisao njegov tijek i koji je potvrdio da je fotografiranje obavio kriminalistički tehničar D. D., a da su M. J. i T. H. pristigli nešto kasnije jer su morali čekati istražnog suca.

Međutim, niti u jednom slučaju negiranje svjedoka T. H. da je sudjelovao u očevidu ne umanjuje vjerodostojnost Zapisnika i njegovu valjanost kao dokaza u postupku, jer je njegov sadržaj potkrijepljen i drugim dokazima i to uvjerljivim i detaljnim iskazima svjedoka

M. J. i D. L., foto-dokumentacijom koja je priložena uz Zapisnik, knjigom Protokola Službe hitne medicinske pomoći M. centra S., iskazom dr. M. S., te Očevidnikom i Dnevnikom događaja PU Sisačko-moslavačke za dan ...

S obzirom na izneseno, prema ocjeni ovoga suda, Zapisnik o obdukciji sačinjen od strane vještaka dr. S. K. od ... godine i Zapisnik o uviđaju PU Sisačko-moslavačke br. 511-10-03-K od ... godine, vjerodostojni su dokazi koji potvrđuju istinitost svojih sadržaja i kao takvi prikladni za utvrđivanje činjeničnog stanja.

Nije osnovan ni navod u žalbi opt. I. K. da je sud prvog stupnja na glavnoj raspravi povrijedio njegovo pravo obrane time što je odbio zahtjev za izuzećem vještaka dr. S. K., čime bi počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP i to zbog toga što je vještak prvo izjavio kako oštećenik zbog zadobivenih ozljeda nije mogao hodati, da bi nakon „sufliiranja“ državnog odvjetnika odgovorio kako je ovako povrijeđena osoba mogla kratko i otežano hodati.

Uvidom u spis predmeta (str. 276 i 277) utvrđeno je kako je spomenuti vještak, prilikom ispitivanja pred istražnim sucem 19. lipnja 2009., na pitanje je li moguće da se osoba s povredama koje je vještak opisao u svome nalazu, kreće odnosno da hoda, odgovorio da bi to bilo moguće ali u vrlo kratkom roku od nanošenja povreda jer su one kompromitirale disanje vrlo brzo i tako onemogućavale fizičke kretanje i druge voljne radnje. Vještak je istovjetno iskazivao i na glavnoj raspravi od 1. ožujka 2010. godine (list 415 i 416 spisa) kojom prilikom je, na upit državnog odvjetnika o mogućnosti kretanja oštećenika s obzirom na zadobivene povrede, ponovio da se oštećenik mogao kretati, ali vrlo kratko i vrlo otežano.

Što se tiče prigovora branitelja opt. I. K. da je vještak pristran jer je najprije naveo da se osoba s ovakvim povredama nije mogla kretati (što nije zapisnički konstatirano), a nakon intervencije državnog odvjetnika koji ga je podsjetio na njegov iskaz dan u istrazi, svoj je iskaz promijenio na način da je rekao kako se oštećenik mogao kretati, ali vrlo kratko i vrlo otežano, vještak je tom prilikom objasnio svoje kolebanje u odnosu na postavljeno pitanje rekavši kako se radi o hipotetskom pitanju na koje može pružiti samo hipotetski odgovor, jer se zaista ne može isključiti mogućnost da netko ovako teško povrijeđen napravi par koraka, pa kada bi on tu mogućnost kategorički isključio, učinio bi pogrešku.

Prema ocjeni ovoga suda vještak je na zadovoljavajući način pojasnio svoje mišljenje da se oštećenik, unatoč teškim povredama koje su mu onemogućavale disanje, u vrijeme kada je po optuženicima dovezen u „O.“, još uvijek mogao kretati, ali vrlo kratko i otežano, pa uzimajući u obzir da je istovjetno mišljenje iznio kako prilikom ispitivanja pred istražnim sucem tako i na glavnoj raspravi, nema mjesta sumnji u njegovu objektivnost i stručnost, a time ni razloga za njegovo izuzeće na temelju odredbe čl. 36. st. 2. u svezi s čl. 41. st. 1. ZKP.

U okviru žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja opt. I. K. komparira iskaze gotovo svih svjedoka i iskaz vještaka dr. S. K. danih na glavnoj raspravi u odnosu na iskaze istih svjedoka i vještaka dane u istrazi, te analizirajući razlike u tim iskazima ukazuje kako su one u pobijanoj presudi prešućene, što je u konačnici, po njegovoj ocjeni, dovelo do toga da je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Žalitelj pri tome zanemaruje okolnost da je od počinjenja djela do ispitivanja svjedoka u istrazi

proteklo osamnaest, a na glavnoj raspravi devetnaest godina, pa je nerealno očekivati da se svi svjedoci sjećaju svakog detalja u odnosu na počinjeno kazneno djelo. Stoga sud prvog stupnja nije propustio pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje time što nije uzeo u obzir razlike u iskazima svjedoka D. L., M. J. i M. Č., s obzirom da se radi o nebitnim odstupanjima koji nisu takve kvalitete da bi utjecale na pravilno utvrđenje činjeničnog stanja u odnosu na počinjenje djela.

Štoviše, kako je to obrazloženo u pobijanoj presudi, zbog proteka vremena i prirode posla kojeg su obavljali, svjedoci B. B., J. J., M. R. i I. F., nisu se mogli ni sjetiti inkriminiranog događaja s obzirom da su, kao djelatnici policije, u navedenom razdoblju imali mnogo sličnih slučajeva i intervencija.

Unatoč prigovoru žalitelja, prvostupanjski sud s pravom nije povjerovao iskazu svjedoka M. B. koji je izjavio kako o inkriminiranom događaju ništa ne zna, te kako u vrijeme njegovog boravka od dva tjedna u „O.“ nije dovedena niti jedna civilna osoba, niti je čuo da bi tamo bila ubijena civilna osoba. Naime, ovakav njegov iskaz u suprotnosti je s iskazima ostalih svjedoka i zapisom u Dnevniku događaja PU Sisačko-moslavačke, kao materijalnom dokazu, u kojem je pod brojem 2373 od ... godine upisana dojava upravo M. B. sa O. upućena djelatnicima PU S. M. R. i I. F. da je nepoznata osoba s crvenom „Zastavom 101 Poly“ dovezla nepoznatog čovjeka koji je pretučen i koji o sebi ne može ništa reći.

Nije prihvatljiva tvrdnja u žalbi opt. I. K. da prvostupanjski sud nije proveo niti jedan dokaz u odnosu na postojanje uzročne veze između aktivnosti optuženika i smrtne posljedice, jer da nisu ničim dovedene u pitanje obrane optuženika kako su oštećenika „živog i zdravog“ dovezli u „O.“. Ovakvom tvrdnjom zanemaruju se oni dijelovi obrane obojice optuženika u kojima se međusobno terete da su tukli oštećenika još u Mjesnom uredu L., da bi ga nastavili tući, ali puno brutalnije, na putu za O.

Tako, opt. I. K. u svojoj obrani pred istražnim sucem navodi kako oštećenik prilikom ispitivanja u Mjesnom uredu nije ništa htio reći pa mu je zadao par šamara, dok su opt. D. V. i svjedok D. K., osim šamara, oštećenika udarali i nogama po tijelu. Za vrijeme vožnje na putu za „O.“ oštećenik je psovao, pa je u jednom trenutku zaustavio vozilo dok je opt. D. V. izašao iz automobila, nakon čega je čuo nekoliko jauka oštećenika iz čega je zaključio da ga je opt. D. V. tukao dok je oštećenik vezanih ruku ležao u prtljažnom prostoru. Premda se ne sjeća čime je opt. D. V. tukao oštećenika, dodaje da su u vozilu imali palicu, no nije vidio da li ju je njegov kolega iznosio van. Opt. D. V. tvrdi da je opt. I. K. taj koji je jedini kao zapovjednik voda imao automatsku pušku i policijsku palicu i koji je na putu za S., nakon galame i psovanja oštećenika, zaustavio vozilo, izašao van, otvorio vrata tovarnog prostora i 3-4 puta palicom udario oštećenika, koji je inače bio osoba slabije fizičke konstitucije.

Sud prvog stupnja s pravom nije prihvatio naknadno izmijenjenu obranu opt. I. K. na glavnoj raspravi gdje je on poriče da bi pok. S. I. bio na bilo koji način maltretiran od strane opt. D. V. i njega, već da su oštećenika predali živog i zdravog dežurnom policajcu u „O.“, kao ni njihove iskaze u dijelu u kojem umanjuju intenzitet i broj udaraca koje su zadali oštećeniku. Naime, prema obdukcijском zapisniku nije se radilo o 3-4 udarca palicom već se radilo o udarcima tolikog broja i intenziteta da su oštećeniku prelomili gotovo sva rebra na lijevoj strani tijela, te od trećeg do desetog rebra na desnoj, izazvavši krvne podljeve i kolaps

pluća s prodorom zraka u oba prsišta, te ga tako pretučenog dovezli i ostavili na području privremene vojarnе „O.“ da tamo od zadobivenih ozljeda izdahne.

Tezu koju je obrana opt. I. K. zastupala tijekom postupka i na kojoj je zasnovana koncepcija njegove žalbe, a ta je da su optuženici priveli oštećenika u privremenu vojarnu „O.“ neozlijeđenog ili barem ne teško ozlijeđenog i tamo ga ostavili na daljnji postupak policije, ali da su ga nakon toga vojnici iz privremene vojarnе na smrt pretukli, prvostupanjski sud s pravom nije prihvatio jer na takav razvoj događaja ne upućuje niti jedan dokaz. Osim toga, ovu konstrukciju pobijaju vremenski termini navedeni u iskazima svjedoka i materijalnim dokazima s obzirom da je oštećenik, prema iskazu svjedokinje V. I., iz svoje kuće odveden ... između 11,00 i 11,30 sati, dok je, prema bilješci u Dnevniku događaja PU Sisačko-moslavačke, toga dana oko 12,30 sati po neutvrđenim pripadnicima Z. S. u dvorištu O. S. pronađena mrtva NN osoba, dakle vrlo brzo nakon što su optuženici dovezli oštećenika i ostavili ga u prostoru vojarnе. Nakon toga, prema zapisu u Protokolu Službe hitne medicinske pomoći M. centra S., dr. M. S. dolazi na mjesto događaja u 13,45 sati i službeno konstatirala da je nepoznata osoba mrtva, a potom, gotovo istovremeno, u 13,50 sati dežurni djelatnik u „O.“ M. B. o događaju šalje telefonsku obavijest u PU Sisačko-moslavačku, da bi kasnije, u 15,15 sati, prema Zapisniku o uviđaju, na mjesto događaja stigla i ekipa za očevid. Prema tome, nakon što su optuženici dovezli polumrtvog oštećenika u krug vojarnе i tamo ga ostavili, nije bilo vremena da netko treći ili više njih bez ikakvog povoda na smrt istuku pok. S. I.

Tvrđnja žalitelja da su se nekim predmetima koji se vide na fotografijama pored mrtvog tijela, kao što su grlo razbijene boce, cigla, letva i cipela, oštećeniku mogle biti nanesene ozljede, predstavlja nedokazanu hipotezu s obzirom opis ozljeda iz obdukcijuskog zapisnika i mišljenje liječnika vještaka nedvojbeno upućuju na policijsku palicu, kao sredstvo kojem su ozljede zadane, dok insistiranje na pretpostavci da je tijelo pokojnika s otvorenog prostora, gdje se, prema iskazu svjedoka M. Č., nalazilo prije očevida, premješteno u šator, gdje se nalazilo u vrijeme očevida, a što se može vidjeti i iz foto-dokumentacije koja je tom prilikom sačinjena, ne predstavlja okolnost koja bi bila bitna za utvrđenje činjeničnog stanja u ovome predmetu.

Konačno nije prihvatljiva ni tvrdnja u žalbama optuženika da očevid nije ni obavljen, već da su zapisnik i foto-dokumentacija rezultat naknadne improvizacije s ciljem da se optuženici neosnovano terete, jer je takva tvrdnja u suprotnosti s provedenim dokazima.

S obzirom na izneseno trebalo je žalbu opt. I. K. u odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje odbiti kao neosnovanu.

Također je neosnovana žalba ovoga optuženika izjavljena zbog povrede kaznenog zakona, koja bi se sastojala u tome što se u konkretnom slučaju ne radi o kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, s obzirom da, sukladno odredbi čl. 4. st. 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., vlastiti državljani nisu zaštićeni ovom Konvencijom, dok se, prema odredbi čl. 49. Dopunskog protokola I, napad definira kao čin nasilja protiv protivnika, dakle ne i protiv osoba na teritoriju pod vlastitom kontrolom.

Navedeni prigovor zanemaruje odredbu čl. 3. spomenute Konvencije koja propisuje minimalne standarde ponašanja koje mora poštovati svaka strana sukoba u slučaju sukoba koji nema međunarodni karakter i koji izbije na području jedne od stranaka ugovornica, među kojima su na prvom mjestu zabranjeni nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. Ovu odredbu potvrđuje i odredba 4. st. 1. Konvencije koja propisuje da ona štiti osobe koje se, u slučaju sukoba ili okupacije, u bilo kojem trenutku i na bilo koji način nađu u vlasti strane sukoba ili okupacijske sile čiji nisu državljani. Iz same dikcije ove odredbe proizlazi da se uvjet stranog državljanstva odnosi na stanje okupacije od strane okupacijske sile, a ne i na stranu u sukobu iz čl. 3. Konvencije. Ovakvo tumačenje u skladu je i sa smislom i ciljem navedenog međunarodnog akta, s obzirom da je njezina svrha zaštita svih građanskih osoba u uvjetima ratnog sukoba koji ne sudjeluju u neprijateljstvima, bez obzira koja sukobljena strana drži vlast na nekom području.

Na žalbu opt. D. V. izjavljenu zbog svih žalbenih razloga osim odluke o kaznenoj sankciji

Žalba opt. D. V. izjavljena zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka ne navodi niti jednu konkretnu povredu već samo citira zakonski opis povrede iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP i navodi kako je ovaj žalbeni razlog u uskoj vezi s pogrešno i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem zbog toga što je pobijanom presudom na nedovoljan i razumljiv način cijenio provedene dokaze. Stoga je ovaj sud razmotrio postojanje onih povreda na koje pazi po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP, te nije našao da bi takva povreda bila počinjena.

Kada je riječ o žalbenom razlogu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u žalbi se nepravilno tumače podaci iz dokumentacije u spisu koja se odnosi na vremenski tijek događaja, a koji je na pravilan način naprijed iznesen, te se iz tako nepravilnog tumačenja izvlači i pogrešan zaključak o postojanju kontradiktornosti i nesuvislosti u pobijanoj presudi.

Neosnovan je i prigovor u odnosu na odluku suda prvog stupnja kojom je, kao nevažan, odbijen prijedlog obrane da se pribavi dokumentacija od nadležnog ministarstva o tome koje su osobe u inkriminiranom vremenskom razdoblju bile stacionirane u „O.“, kako bi se provjerio iskaz svjedoka M. B. u vezi s dojavom o pronađenom mrtvom tijelu. Već je izneseno da je prvostupanjski sud s pravom prihvatio bilješku u Dnevniku događaja PU Sisačko-moslavačke, kao vjerodostojan materijalni dokaz, nasuprot iskazu spomenutog svjedoka, tako da je predloženo pribavljanje popisa policajaca stacioniranih u privremenoj vojarni, ako bi takav popis i postojao, bilo suvišno i predstavljalo nepotrebno odugovlačenje postupka.

U žalbi opt. D. V. iznosi se teza o tome da je oštećenik bio živ kada je doveden u vojarnu i da je podatke o sebi dao dežurnom policajcu, a ta se tvrdnja zasniva na iskazu supruge pokojnika B. I. o tome kako joj je već u ponedjeljak ... ujutro došao policajac na radno mjesto i pokazao sliku mrtvog supругa, iz čega bi proizlazilo da je on već znao o kome se radi, premda je mrtvo tijelo svjedok J. P. identificirao tek na večer toga dana. Pri tome se zanemaruje da je svjedok J. P., susjed i prijatelj obitelji, nakon povratka s terena, kada je saznao da su oštećenika odvele uniformirane osobe, odmah krenuo u potragu za njime, te je

policiji i prijavio njegov nestanak, na temelju čega je spomenuti policajac otišao kod njegove supruge kako bi provjerio je li pronađeni leš u krugu vojarne osoba koju se traži.

U odnosu na Zapisnik o uviđaju i fotografije koje su tom prigodom snimljene, u žalbi se prigovara stručnosti obavljenih istražnih radnji, te ukazuje na propust da se s mjesta pronalaska tijela izuzmu predmeti koji su se nalazili u blizini i odjeće pokojnika, te propust da se uzmu otisci papilarnih linija u svrhu identifikacije. U odnosu na ovaj prigovor, treba reći da je, imajući na umu ratne okolnosti i uvjete rada policije u to vrijeme, očevid obavljen na način koji ne dovodi u sumnju utvrđene podatke, te predstavlja vjerodostojan dokaz, što je također već konstatirano.

Na temelju svega iznesenog, tvrdnja u žabi opt. D. V. da se pobijana presuda zasniva isključivo na indicijama, jer da su ostala nepoznata sredstva i mehanizam nanošenja ozljeda oštećeniku, kao i osobe koje su ih nanijele, nije utemeljena. Prema ocjeni ovoga suda kao suda drugog stupnja, činjenično stanje u ovome predmetu utvrđeno je pravilno i potpuno, a ono potvrđuje da je žalitelj zajedno s opt. I. K. počinio kazneno djelo za koje je optužen, zbog čega je njegovu žalbu, izjavljenu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, trebalo kao neosnovanu odbiti.

Kada je riječ o žalbenoj osnovi povrede kaznenog zakona, u žalbi opt. D. V. iznose se isti prigovori kao u žalbi opt. I. K., tako da sve što je rečeno o primjeni Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i Dopunskog protokola I, vrijedi i u odnosu na žalbu ovoga optuženika.

Na žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kaznenoj sankciji

Na kaznenu sankciju žalbu su uložila oba optuženika i državni odvjetnik. Državni odvjetnik smatra da je prvostupanjski sud trebao optuženicima izreći strože kazne zatvora s obzirom da izrečene kazne neće u potpunosti ostvariti svrhu kažnjavanja, imajući u vidu brutalnost počinitelja koja je dovela do toga da je oštećenik umro u najtežim mukama, te koja ukazuje na njihovu snažno izraženu kriminalnu volju, a što je sve potencirano okolnošću da su zlorabili uniformu Hrvatske vojske, koristeći je kao paravan da mogu raditi što hoće, s obzirom da nisu imali nikakvog opravdanja za počinjenje djela. S druge strane pok. S. I. živio je mirnim obiteljskim životom, a jedino zbog sklonosti alkoholu, po javnim mjestima je u strahu znao govoriti o svojoj bojazni da će neprijateljska strana pobijediti u ratu, što je optuženicima bilo dovoljno da ga pretuku do smrti.

Optuženici se također žale zbog izrečene kazne, s time da se u žalbi opt. I. K. ovaj žalbeni razlog podrobnije ne obrazlaže, dok opt. D. V. smatra da je njegov stupanj krivnje manji od krivnje opt. I. K. kada se uzme u obzir da je opt. I. K. bio taj koji je stavio lisice oštećeniku na ruke, da je on vozio dostavno vozilo, te da je on bio taj koji je zadao oštećeniku par udaraca po nogama, te konačno da je on bio zapovjednik i prema tome, nadređen opt. D. V.

Prilikom odmjeravanja kazne, sud je obojici optuženika uzeo kao olakotne okolnosti dosadašnju neosuđivanost, protek vremena od počinjenja djela, ratne okolnosti pod kojima je djelo izvršeno, sudioništvo u Domovinskom ratu, a opt. I. K. da je bio više puta odlikovan,

dok je opt. D. V. uzeo u obzir njegov obiteljski status, t.j. da je otac troje djece. Otegotnih okolnosti, u odnosu ni na jednog optuženika, sud nije utvrdio.

Ovaj sud, kao sud drugog stupnja, mišljenja je da je izrečenim kaznama zatvora u trajanju od po sedam godina svakom od optuženika ispravno primijenjeno načelo individualizacije kazne, a da pri tome nije dovedeno u pitanje i načelo generalne prevencije, niti je podcijenjen stupanj pogibeljnosti samog djela, ukratko da je izrečena kazna u skladu sa svrhom kažnjavanja propisanim u odredbama čl. 6. i čl. 50. KZ.

Naime, premda državni odvjetnik u svojoj žalbi ukazuje na određene okolnosti koje se odnose na osobu oštećenika, za koje smatra da su trebale biti otegotne, ipak ih prvostupanjski sud opravdano nije takvima cijenio s obzirom da je, na temelju iskaza svjedoka B. i V. I., J. i I. P., te J. J. utvrđeno kako je oštećenik svojim neprimjerenim ponašanjem u alkoholiziranom stanju, a naročito širenjem defetizma na javnim mjestima tvrdeći da će „JNA pobijediti jer je treća armija u Europi“, te psovanjem predsjednika Tuđmana i države Hrvatske, pa i prijetnjama da će ubijati hrvatske vojnike i to u ratnim okolnostima kada je L. bio pun izbjeglica iz okolnih sela, izazvao strah kod ukućana i animozitet, pa i revolt okoline, iz kojih razloga se okolnosti navedene u žalbi državnog odvjetnika nisu mogle cijeniti kao otegotne.

S druge strane, nisu osnovane ni žalbe optuženika u odnosu na izrečenu kaznu, s obzirom da su kao pripadnici oružanih snaga, zlorabeći svoju nadmoć i ovlasti, počinili ratni zločin snažno izudaravši civilnu osobu gumenom palicom po cijelom tijelu pristajući da ju na taj način usmrte. Ne može se prihvatiti ni tvrdnja opt. D. V. da je njegov stupanj krivnje manji krivnje opt. I. K., kao nadređenog, a što bi trebalo rezultirati za njega blažom kaznom, zbog toga što iz dokaznog postupka ne proizlazi da bi se opt. D. V. na bilo koji način protivio fizičkom maltretiranju i udaranju oštećenika ili da je te radnje počinio pod izričitom nalogu opt. I. K., već je u njima sudjelovao ravnopravno i dragovoljno.

Stoga je žalbe državnog odvjetnika i obojice optuženika izjavljene u odnosu na izrečene kazne trebalo odbiti kao neosnovane.

Iz podataka u spisu proizlazi da se opt. I. K. pritvoru nalazi od 30. rujna 2009. pa nadalje, a opt. D. V. od 2. listopada 2009. pa nadalje, pa im je sud prvog stupnja s pravom ovo vrijeme uračunao u kaznu, sukladno odredbi čl. 63. st. 1. KZ.

Budući da podnesenim žalbama nije dovedena u sumnju osnovanost pobijane presude, niti je ispitivanjem pobijane presude u smislu čl. 379. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP od strane ovoga suda kao suda drugog stupnja, utvrđena koja od povreda kaznenog postupka na koje pazi po službenoj dužnosti ili povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, na temelju čl. 387. Z. odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 12. listopada 2010.

Zapisničar:
Zdravko Stojanović, v.r.

Predsjednica vijeća:
Lidija Grubić Radaković, v.r.